

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**DAMA DE TREFLĂ**

**Axel** / Dama de Treflă. - București : Bookzone, 2020

3 vol.

ISBN 978-606-9700-07-5

**Vol. 3.** - 2020. - ISBN 978-606-9700-10-5

821.135.1

Grafician copertă: **Maria Stoian**

Ilustrator: **Mihai Alin Ion**

Corector: **Andreea Florescu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2020, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată  
sau reprodușă fără acordul editurii.

**Editura Bookzone**

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: [office@bookzone.ro](mailto:office@bookzone.ro)

[www.bookzone.ro](http://www.bookzone.ro)

Dama de Treflă

**axel**

TOT CE NU NE-AM SPUS

Bookzone  
BUCUREȘTI, 2020

- acum -

## Partea I

### anna

Axel Dean a dispărut.

În acea zi, la muzeul de Istorie Naturală, Axel Dean s-a urcat în mașină și a ieșit definitiv din viața mea.

Fără nicio explicație.

Fără o privire înapoi.

Și, mai ales, fără să fi făcut ceva greșit. Adică nu am făcut nimic greșit, așa-i?

Știți, de multe ori așteptăm ani întregi să se schimbe ceva în viețile noastre banale și plictisitoare, dar nu se schimbă mai nimic, apoi, când începem să ne obișnuim cu rutina, când reușim să ne spunem că *merge și așa*, se întâmplă *ceva*-ul care, în doar câteva zile sau în doar câteva clipe, reușește să dea totul peste cap.

Pentru mine, Axel a fost acela care a dat totul peste cap. A fost un lung șir de coincidențe care m-a condus către el sau care l-a condus pe el către mine. Doar că drumurile astea ale noastre n-au dus nicăieri

în cele din urmă. Când am ajuns la destinație, ne-am dat seama că nu ne aștepta fericirea acolo, ci o bară de lemn putrezit de care atârna un semn de *interzis*.

La ce mă așteptam? Ca la finalul zilei să ne declarăm dragoste eternă și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți?

Da, păi, poate la asta mă așteptam. Și poate la asta vă așteptați și voi. Îmi pare rău că vă dezamăgesc. O fi viața mea un clișeu, dar e mult mai complicată decât pare.

Cu toate că știam că nu se va întoarce, l-am așteptat întreaga după-amiază pe scările din fața muzeului. Aveam o fărâma de speranță rămasă care, asemenea unui drăcușor de pe umărul stâng, mă îndemna să mai rămân, să îl mai aștept, să îi mai gălesc scuze.

N-am putut găsi niciuna, oricât aş fi încercat. Totuși, nici puterea să-l învinovățesc n-am găsit-o.

În cele din urmă, am sunat-o pe mama. Dacă a fost surprinsă în vreun fel, nu mi-a arătat-o.

Drumul spre casă a fost lung, tăcut și chinuitor. O parte din mine ar fi vrut să îmi pună întrebări pentru că, odată rostite, cuvintele își pierd însemnătatea, iar asta m-ar fi ajutat să mai golesc din povara care mă apăsa pe dinăuntru. O altă parte din mine s-a bucurat că mi-a lăsat puțin spațiu personal, pentru că, oricât mi-aș fi dorit și oricât aş fi încercat să vorbesc, golul din piept nu îmi dădea voie, se întorsese ca să mă tortureze din nou.

M-am rugat întreaga noapte ca Axel să fie bine, să nu facă vreo prostie de care eu să nu pot să-l protejiez. Nu știu cui m-am rugat. Dar știu că asta ar trebui să

fie rolul credinței, de fapt, să îți pună o pătură caldă pe umeri la finalul unei zile nasoale în care nu mai ai habar cine ești și a cui viață o trăiești.

Știu că rugăciunea nu-l ajută în niciun fel pe Dumnezeu, indiferent despre ce Dumnezeu ar fi vorba, dar ne ajută pe noi. E ca un fel de ultimă firimitură de speranță ce rămâne pe fundul inimii atunci când toate celelalte speranțe s-au spulberat.

Partea bună e că această firimitură poate crește.

Partea și mai bună e că nu există o parte proastă.

Iar după acea noapte, am continuat să mă rog în fiecare seară ca Axel să fie bine, așa cum n-am făcut-o niciodată înainte.

*Procesul* pe care îl crezusem câștigat s-a dovedit a fi un eșec total. A doua zi după plecarea lui Axel mă aștepta un polițist în bucătărie. Poate că tata nu se pricepe să facă pe durul, nu se pricepe să-și facă dreptate de unul singur, ca Axel, dar nici nu a putut sta cu mâinile în sân, oricât de convingătoare aş fi crezut eu că am fost. Mă privea din dreapta polițistului de parcă ar fi vrut să-și ceară iertare pentru ce urmează, dar nu ca și cum i-ar fi părut rău. Și l-am înțeles. Nu m-a putut proteja de răul de afară, însă s-a hotărât să lupte pentru a mi se face dreptate și, deși m-a durut să redeschid sertarul cu amintiri din acea noapte, am făcut-o pentru el. Am făcut-o pentru mine. Și am făcut-o pentru toate fetele care se tem că vor fi judecate pentru greșelile altora. Am depus plângere împotriva lui Edward și am simțit că fac ceea ce trebuie. Iar tata a simțit că în lumea lui dată peste cap începe să se restabilească ordinea din nou. Avocata ne-a obținut un ordin de restricție, iar la scurt timp Edward s-a mutat

din oraș. Trecutul nostru comun a rămas suspendat în așteptarea unei sentințe care va întârzia mai mult decât ar trebui.

Nu îmi fac speranțe că procesul se va încheia în favoarea mea, șansele sunt prea mici. Dar am început să cred că e o luptă pe care merită să o duc. Poate Edward va învăța ceva din povestea asta. Poate vor învăța și alții. Și poate că o lecție bine învățată e la fel de bună ca o pedeapsă.

Încă îl surprind pe tata strângându-și pumnii atunci când mi se citesc anumite gânduri pe față. E o neputință greu de suportat aceea pe care o trăiește el, pe care o trăim cu toții, dar a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-mi fie bine, a făcut tot ce se putea ca să fie un tată bun și nu cred că aş putea vreodată să îmi doresc mai mult de la el sau de la mama.

Vara a fost lungă și anevoioasă, cu suișuri și coborâșuri. Cu zile proaste (multe) în care am refuzat să cobor din pat și am privit pe fereastră în speranța că am să-l zăresc, privind la rândul său spre fereastra mea, cu mâinile în buzunarele blugilor și zâmbetul trist în colțul gurii.

Cu zile mai bune în care m-am lăsat mânată de impulsuri sălbătice care mă îndemneau să fac lucruri nebunești.

Pe care nu le-am făcut. Pe cuvânt!

Ce n-am făcut mai exact?

Nu m-am gândit la păienjenișul de coincidențe care mi-a tot purtat pașii spre Axel în ultimele luni de școală.

Nu m-am gândit la câte și ce i s-ar fi putut întâmpla cât eu stăteam întinsă în pat și priveam tavanul.

Nu mi-am amintit fiecare secundă petrecută cu el.

Nu am rețrăit săruturile noastre cu lacrimi în ochi.

Nu am aruncat desenele lui într-un sertar în care lumina zilei nu ajunge niciodată.

Nu am mai fost la muzeu încercând să găsesc indicii care să-i explice purtarea.

Nu am negat ce simt.

Nu m-am chinuit să uit.

Nu m-am rugat să fie bine.

Nu m-am rugat să se întoarcă.

Nu m-am lăsat înghițită de gândurile negre.

N-am plâns.

Nu mi-am mai spart nicio pereche de ochelari.

N-am rătăcit din întâmplare prin fața casei lui, încercând să-i zăresc mașina după ce și-a schimbat numărul de telefon, la care oricum nu mi-a răspuns.

N-am încercat să vorbesc cu mama lui care, fie vorba între noi, știa doar că a plecat pentru o vreme la tatăl său.

Nu m-am gândit *deloc* la episodul cu Edward, la întuneric, mâini, atingeri, săruturi perverse sau răsufări fierbinți.

N-am evitat-o pe Chris.

N-am renunțat la scris.

Nu l-am așteptat la lac în fiecare zi.

Și n-am făcut o dramă din ce mi s-a întâmplat.

Re Chiar n-am făcut. i cărți

Lumea asta e plină deja până la refuz de alte drame, reale, nu închipuite, mai mari, care trec totuși neobservate, așa că am preferat să număr în gând până la zece, sau până la o mie când a fost cazul, și să merg mai departe, încercând să nu las un șir nefericit de evenimente să mă schimbe.

În caz că nu v-ați dat seama deja, a fost cea mai nasoală vacanță de vară pe care am avut-o vreodată. Dar e OK, pentru că tocmai s-a încheiat, ceea ce înseamnă că urmează un ultim an de liceu cel puțin la fel de nasol ca vara care a trecut.

Număr cerealele care plutesc în bol, dar mă adâncesc în gânduri despre el, așa că n-am ajuns mai departe de cinci cu numărătoarea.

– Anna, dacă nu mănânci odată cerealele alea, o să...

Mama nu se pricepe deloc la amenințări. N-are suficient antrenament, fapt ce se poate observa în nesfârșita ei incapacitate de a le duce la bun sfârșit.

Mă privește în felul ăla disperat care mă imploră să îi fac viața mai ușoară, iar eu o privesc în felul ăla nepăsător care îi spune că sunt prea ocupată să... sufăr.

*Sufăr.* E cel mai potrivit cuvânt care descrie starea mea din ultimele luni. Când a plecat, Axel a amputat o bună parte din mine. Nu știu exact care, atunci când le verific, par toate acolo, la locul lor, dar în același timp mă simt de parcă ar lipsi cu desăvârșire fiecare dintre ele. Mă simt... incompletă.

– Anna...

– Mănânc! strig exasperată. Și ca să-i demonstrez, îmi îndes în gură o lingură plină cu cereale.

Părinții ăștia! Nu e suficient că avem probleme cu care ne luptăm, mai trebuie să și pretindem că suntem bine pentru a-i scuti pe ei de niște griji.

Îmi iubesc părinții, serios îi iubesc, dar am impresia că își doresc atât de mult să fiu *bine* doar pentru a-i salva pe ei de niște bătăi de cap în plus. E cam egoist din partea lor, nu credeți?

Seara trecută mi-am făcut o promisiune. Mi-am promis că, începând de azi, am să-l uit definitiv pe Axel și voi redeveni Anna Adams pe care o știu cu toții, împiedicată, nepotrivită în orice loc, incredibilă și lipsită de modestie. Așa că, de ce să nu încep acum?

Doliul ăsta ciudat a durat prea mult.

Axel Dean, tocmai ți-am găsit un loc special în curtea din spate!

Glumesc.

Am eliberat un raft mai de jos. Curtea din spate sună cam drastic, deși exact acolo ar trebui să-l trimit. Promisiunea e promisiune, dar nu sunt atât de crudă și nici pregătită pentru așa ceva nu sunt încă. N-aveți decât să mă judecați.

– Am vorbit cu Grace și...

Ah da, uitasem. Pe lista cu ce *n-am făcut* vara asta lipsește un punct.

N-am făcut terapie de două ori pe săptămână cu Grace.

– ...mi-a spus că faci progrese.

Dacă prin *progrese* vrea să spună că mă pricep din ce în ce mai bine să pretind că am lăsat în spate

frustrările căpătate din cauza lui Nate, coșmarurile provocate de Edward și suferința cauzată de Axel, atunci da, fac progrese.

Băieții sunt bătați de cap prea mari. Am început să iau în considerare posibilitatea de a mă călugări.

De fapt, nu chiar.

Sunt o fană înrăită a tenisilor și a blugilor, a judecării oamenilor din jur și a punerii la îndoială a existenței lui Dumnezeu, ceea ce nu prea cred că mă face eligibilă pentru postul de călugăriță.

– Dacă Grace spune, atunci așa trebuie să fie, murmur cu gura plină de cereale.

Acestea fiind spuse, în următoarele minute, cât mama privește în gol întrebându-se ce a făcut să merite atâtea drame, eu termin cerealele.

Doar nu credeți că m-am înfometat toată vara? O altă adolescentă asta ar face, recunosc, dar nu și eu. Dimpotrivă. Am mâncat ca un sac fără fund în fiecare zi. Pentru că mâncarea alină, înțelege și umple golul acela din suflet care doare. Mâncarea nu te judecă și nici nu are așteptări de la tine. Mâncarea nu te lasă baltă într-un muzeu, nu-ți vorbește urât și nu te atinge fără voia ta.

Mâncarea e dar divin, credeți-mă.

Și al doilea dar divin e faptul că pot mânca *tone* de mâncare fără să mă îngraș.

Da, știu. Mă urâți cu toții.

După ce termin de mâncat, îmi iau rucsacul de pe spătarul scaunului, o sărut pe mama pe obraz și sunt gata de începerea unui nou an de chinuri în iadul numit liceu.

– Anna...

– Sunt bine, mamă! Pe cuvânt!

– Nu asta voiam să te întreb.

– Ah... Știam. Ziceam și eu așa.

– Încearcă să te bucuri de anul ăsta, OK? Cândva o să duci dorul acestor ani.

Sunt convinsă! Cine nu ar duce dorul unor ani infernali? Probabil că eu.

– Sigur, mamă!

O las în bucătărie, îmi iau cheile și plec cu un nod în stomac spre ceea ce unii numesc cea mai frumoasă parte a vieții.

Da, mi-am luat permisul de conducere vara asta. Și n-o să ghiciți în veci motivul.

Bine, bine vi-l spun eu.

Ador să înjur la volan. E nepotrivit pentru o fată? Este.

Mi-a păsat mie vreodată de asta?

Nu.

Înjuratul la volan e cel mai eliberator proces pe care l-am trăit. Ar trebui să încercați. Niciun terapeut nu vă va face vreodată să vă simți la fel de bine ca o sesiune sănătoasă de înjurături la volan. ăsta ar fi încă unul dintre motivele pentru care nu mă pot călugări. Sunt destul de sigură că măicuțelor nu le este permis să înjure.

Deși, dacă Dumnezeu nu ar fi vrut ca noi să folosim cuvinte urâte, de ce ne-a lăsat să le inventăm?

În fine.

Strâng în mâini volanul, trag aer în piept și sunt oficial pregătită pentru ce mă așteaptă.

Sau... nu tocmai.

## axel

E ciudat cum toate acele răspunsuri care credeai că te vor scoate din beznă ajung să dea naștere la și mai multe întrebări.

Nimic din ce credeam că știu sau că simt nu a fost adevărat.

*Nimic.*

Mintea mi-a jucat feste, iar sufletul a picat în plasă. Am construit, fără să vreau, un labirint în care m-am pierdut pentru că era mai ușor decât să privesc adevărul în față și să accept că am dat greș pentru a doua oară în cel mai crunt mod existent.

Sufletul meu a fost de fapt stârpit într-o noapte, într-o clipă, de o fată.

Sufletul meu s-a stins.

Ce am crezut că simt de atunci înainte a fost o minciună.

N-ai cum să mai simți ceva dacă ai rămas fără suflet.

Așa cum am rămas eu.